

Tornai József

A rozmaring illata

„Az isten meghalt” – írta Nietzsche,
pedig szegény csak Nap-lény akart lenni.
Az ember magát egy célból szeresse:
soha a hataloméért, az a semmi.

Testvérként minden dolgot-élőt szolgálj,
részvét és a más fájdalomával-egység,
mintha végleg az igaz út vándora volnál,
nem is kell ehhez mennyei segítség,

se titkos tanítások, se rossz próféták,
a tiszta odaadás, mássá cserélni lelked,
legyen Buddha szerénysége a példád,
ki nyitott nagyobb szívet az embereknek,

ha nem ő? „Amit soha meg nem ismerhetünk,
arról egy szót se”, intett a legbölcsebb,
aztán hazájába, a mindenségbe tűnt,
ahogy a rozmaring illata száll majd belőled.

A vonat meg az éjszaka

Az éjszakában utazom,
nem kanyarog a vonatom.

Fut a vonat hegyéleken,
minden széteső, idegen.

TORNAI JÓZSEF (1927) költő, író, műfordító. A *Hitel* főszerkesztője. A Nemzet Művésze.

Megszülettem s fölriadtam:
ki vagyok én a vonatban?

De csak visz, visz valahova
a vonat meg az éjszaka.

Kusztos Endre: Madarak (tus, 2009 k.)